

ת"פ 38238/07/11 - מוניר אבו סמחה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בעכו

ת"פ 38238-07-11 מדינת ישראל נ' אבו סמחה ואח' 13 יוני 2017
תיק חיצוני: פמ"ח 2043/08

מספר בקשה: 30

בפני מבקש	כבוד השופטת ג'ני טנוס
נגד משיבה	
מוניר אבו סמחה	
ע"י עו"ד חוסאם מועד	
מדינת ישראל	
ע"י פרקליטות מחוז חיפה	

החלטה

המבקש הגיש בקשה לפי סעיף 80 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - "**חוק העונשין**") לפסיקת הוצאות הגנה ולתשלום פיצויים בגין הנזקים שנגרמו לו עקב ההליך הפלילי שנוהל נגדו.

נתוני רקע:

1. כנגד המבקש ונאשם נוסף, מר ניזאר עבד אלג'ואד (להלן - "**ניזאר**"), הוגש כתב אישום המייחס להם קשר להונות, עבירה לפי סעיף 440 לחוק העונשין, וניסיון לקשור קשר להונות, עבירה לפי סעיפים 440 + 25 לחוק העונשין.

2. בכתב האישום נטען, כי על מנת שסטודנט במכללה להכשרת עובדי הוראה יהיה זכאי לרישיון הוראה, הוא מחויב לעבור קורס עזרה ראשונה והחייאה בהיקף של 44 שעות לימוד. במועדים הרלוונטיים לכתב האישום היה המבקש הבעלים והמנהל של חברת "מ.ו. המרכז לעזרה ראשונה 2002 בע"מ" אשר הוכרה ע"י משרד החינוך לצורך הנפקת תעודות מגיש עזרה ראשונה לסטודנטים שעברו קורס בנושא עזרה ראשונה ע"י החברה (להלן - "**הקורס**").

הגב' יעל דמרי והגב' רנין ואכד היו במועד הרלוונטי תחקירניות של תכנית התחקירים 'כלבוטק' (להלן - "**יעל**", "**רנין**" ו-"**התחקירניות**" בהתאמה), שנשלחו לחקור את פעילותם של המבקש וניזאר. בחודש יולי 2007 פנתה רנין אל ניזאר בבקשה כי יספק לה תמורת תשלום תעודות עזרה ראשונה מבלי לעבור את הקורס. הלה הסכים לכך ואמר לה שהמחיר של כל תעודה יעמוד על 400 ₪. ניזאר לקח מרנין את שמה ופרטיה וכן פרטים

פיקטיביים שמסרה לו אודות חברה שלה בשם עיסאוי ג'אדה (להלן - "ג'אדה") שגם עבורה ביקשה תעודה כאמור.

בהמשך לכך, העביר ניזאר למבקש את פרטיהן של רנין ושל ג'אדה, והאחרון מסר לניזאר שתי תעודות מגיש עזרה ראשונה לפי הפרטים שנמסרו לו, וכן שני אישורים על כך שהשתיים סיימו קורס עזרה ראשונה בהיקף של 44 שעות ועברו את המבחן בהצלחה בציון 90. עפ"י הנטען בכתב האישום, מעשים אלה נעשו אף שהמבקש וניזאר ידעו כי תוכן המסמכים אינו אמת ושיש במעשיהם כדי להונות את הציבור או כל אדם אחר.

כמו כן נטען, כי ניזאר נפגש עם רנין בשלוש הזדמנויות שונות, תחילה במכללת סכנין ולאחר מכן בנצרת. רנין מסרה לניזאר סכום של ₪ 800 והוא מסר לה את המסמכים הנ"ל. בנוסף, ניזאר העביר למבקש סכום של 150 ₪ עבור כל תעודה ולקח לעצמו את היתרה.

לאחר הפגישות עם רנין הצטרפה גם יעל וביקשה מניזאר שינפיק לה תעודת מגיש עזרה ראשונה מבלי לעבור את הקורס ובתמורה לתשלום. ניזאר הסכים ויעל שילמה לו עבור התעודה 400 ₪ שמתוכם הלה העביר למבקש סכום של 150 ₪ ולקח לעצמו את היתרה. בהתאם לכך העביר ניזאר את פרטיה של יעל למבקש והאחרון הנפיק על שמה תעודה וכן אישור אודות כך שסיימה את הקורס בהיקף של 44 שעות ועברה אותו בהצלחה בציון 90, אף שידעו כי תוכן המסמכים אינו אמת ושיש במעשיהם כדי להונות את הציבור או כל אדם אחר.

בהמשך לכך הגיעה יעל לחנות בנצרת וקיבלה את המסמכים הנ"ל אשר הושארו שם עבורה ע"י ניזאר.

על יסוד המפורט לעיל טענה המשיבה בכתב האישום, כי בשנים 2006 או 2007 קשרו המבקש וניזאר קשר להנפיק לכל המעוניין ובתמורה כספית תעודת מגיש עזרה ראשונה ללא צורך בביצוע הקורס ובכך קשרו קשר ביניהם להונות את הציבור ואף ניסו לקשור קשר עם שתי התחקירניות כדי להונות את הציבור.

3. בעקבות כפירת המבקש וניזאר במיוחס להם בכתב האישום התיק נקבע להוכחות והתקיימו מספר ישיבות לשמיעת הראיות. מטעם המשיבה העידו שתי עדות תביעה, שהן שתי התחקירניות של תכנית 'כלבוטק', וכן החוקר המשטרתי אשר טיפל בתיק, רס"מ אלון טויזנר (להלן - "**החוקר טויזנר**"). בנוסף לכך, הוגשו מסמכים שונים, ובכלל זה ההודעות שנגבו מהמבקש ומניזאר במשטרה, דו"ח העימות שנערך ביניהם, ומזכרים שונים שנערכו על ידי רס"מ טויזנר.

מטעם ההגנה העיד המבקש בלבד ואילו ניזאר בחר שלא להעיד ולא להביא עדים מטעמו.

בתום פרשת ההגנה, המשיבה ביקשה וקיבלה רשות להביא ראיות הזמה בניסיון להפריך דברים

שנמסרו בעדותו של המבקש.

4. זה המקום לציין, שבמהלך ניהול המשפט לא הייתה מחלוקת בין הצדדים כי המבקש היה מוסמך להנפיק תעודות מגיש עזרה ראשונה לסטודנטים אשר עברו קורס מתאים, ואין מחלוקת כי כל התעודות והאישורים שהונפקו עבור התחקירניות, הם מסמכים שנערכו והוכנו על ידו. כמו כן, לא הייתה מחלוקת אודות כך, כי המבקש וניזאר הכירו אחד את השני הן בתקופה הרלוונטית לכתב האישום והן עובר לכך, והשאלה המרכזית שעמדה במחלוקת הייתה, מהו טיבו של קשר זה בכל הנוגע לאשמה שיוחסה להם בכתב האישום.

במענה לשאלה זו טענה המשיבה בהליך הפלילי, כי המבקש וניזאר קשרו קשר פסול ביניהם בכדי להונות את הציבור בשל בצע כסף, שכן שניהם התחלקו בכספים ששולמו להם על ידי התחקירניות כנגד התעודות והאישורים הפיקטיביים שנמסרו להן.

5. מנגד, המבקש - אשר בחר להעיד במשפט - טען כי לא קשר כל קשר פסול עם ניזאר בכדי להונות מאן דהוא. לגרסתו, זמן מה לפני חשיפת התכנית התקיימה בינו לבין ניזאר מערכת עסקית שבמסגרתה פעל האחרון כקבלן משנה מטעמו לצורך קיום ועריכת הקורסים של עזרה ראשונה, ובתמורה לתשלום כספי עבור כל סטודנט. המבקש הוסיף, כי הוא לא ידע כלל אודות הדברים שסוכמו בין ניזאר לבין התחקירניות, לא ידע כי בפועל הן לא עברו כל הכשרה, ובשל האמון שנתן בניזאר הוא סמך על דבריו לגבי השתתפותן בהצלחה בקורס והציון שהשיגו בלימודים, הנפיק את התעודות והאישורים, ומסר אותם לידי.

לעומת זאת, ניזאר בחר שלא להעיד, אך הודעותיו במשטרה הוגשו בהסכמה כראיה לתיק. בהודעותיו הוא הכחיש כל קשר עסקי בינו לבין ניזאר, ובכלל זה הטענה בדבר היותו קבלן משנה מטעמו. לגרסתו, הוא פעל כפי שפעל אל מול התחקירניות מתוך רצון תמים לעזור לחברו, המבקש, ללא כל תמורה ובהתאם לכך העביר כל הכספים שקיבל מהן אל המבקש.

6. לאחר שמיעת ראיות הצדדים ניתנה הכרעת דין ביום 20.7.2015 במסגרתה זיכה בית המשפט את המבקש ואת ניזאר מחמת הספק.

7. בעקבות הזיכוי הגיש המבקש את הבקשה דנן ובה עתר לשפוט אותו בגין הוצאותיו ולפסוק לו פיצויים בגין נזקיו.

זה המקום להעיר, כי המבקש לא כבל את עצמו לסכום המרבי שניתן לפסוק לו לפי תקנות סדר הדין (פיצויים בשל מעצר או מאסר), תשמ"ב-1982 (להלן - "**התקנות**"), ותחת זאת עתר לפסיקת סכומים גבוהים בהרבה,

בדומה להליך אזרחי בנזיקין.

המשיבה הגישה תגובה מטעמה ובה עתרה לדחיית הבקשה על כל חלקיה.

המסגרת הנורמטיבית:

8. המקור החקיקתי לפסיקת הוצאות ופיצויים מאוצר המדינה בעקבות הליך פלילי מצוי בסעיף 80 לחוק העונשין, שקובע בסעיף (א) כדלקמן:

"משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שממנה זוכה, או בשל אישום שבוטל לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), תשמ"ב-1982 בסכום שיראה לבית המשפט; במשפט שמנהל קובל רשאי בית המשפט להטיל על הקובל תשלום כאמור".

מלשון הסעיף עולה, כי המחוקק יצר שתי עילות המקימות לנאשם שזוכה בדין זכות לתשלום הוצאות משפטו ופיצוי על ימי המעצר והמאסר שריצה בעקבות העמדתו לדין - הראשונה, כאשר בית המשפט ראה כי לא היה יסוד לאשמה; והשנייה, כאשר בית המשפט ראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת.

בפרקים הבאים אדון בשתי העילות הנ"ל בנפרד.

דין בעילה הראשונה - האם היה יסוד לאשמה?

9. המבקש טען בבקשה, כי בהתבסס על התשתית הראייתית שהייתה מונחת בפני המשיבה עובר להגשת כתב האישום, לא היה מקום להגשת כתב אישום נגדו וההחלטה על הגשתו הייתה פעולה לא סבירה ולא ראויה, וזאת בשים לב לכך כי החוקר טויזנר אשר טיפל בחקירה התייעץ עם קצין החקירות והמליץ לסגור את התיק ולא להגיש נגדו כתב אישום.

המבקש הוסיף, כי החוקר טויזנר אישר בעדותו בבית המשפט, כי המליץ שלא להגיש כתב אישום נגדו, וגם לאחר שנתבקש על ידי פרקליטות המחוז לבצע מספר פעולות להשלמת החקירה, הוא נותר באותה דעה - ללמדנו, כי מלכתחילה לא הייתה תשתית ראייתית אשר תצדיק הגשת כתב אישום.

עוד נטען, כי לאורך כל הדרך המבקש הכחיש את המעשים שיוחסו לו, החל מהשלב בו עומת אודות כך על ידי התחקירניות, המשך בחקירתו במשטרה, שם שיתף פעולה באופן מלא, וכלה במהלך משפטו. לדידו, כל הראיות הצביעו על כך כי לא היה שותף למעשיו של ניזאר ולא ידע אודותיהם. אי לכך, כבר בשלב הראשוני של בחינת חומר הראיות הגולמי, המשיבה יכולה הייתה לראות כי אין בסיס ראייתי להאשמתו בעבירות נשוא כתב האישום.

10. לעומת זאת טוענת המשיבה, כי בחינתה של התשתית הראייתית נעשית לאור מצב הדברים שהיה קיים עובר להגשת כתב האישום, ולא במועד מאוחר יותר, והיא נתונה לשיקול דעתן של רשויות התביעה. בכל מקרה, חומר הראיות הצביע על קיומה של תשתית ראייתית לכאורית נגד המבקש, באופן שהצדיק הגשת כתב אישום נגדו. תימוכין לכך ניתן למצוא בחומר הראיות שהוגש לתיק ובהחלטת בית המשפט אשר דחתה את בקשת המבקש בתום פרשת התביעה לזכות אותו מחמת כך שאין להשיב לאשמה.

11. לאחר ששקלתי טענות הצדדים, נחה דעתי לדחות את טענות המבקש בפרק זה.

תחולתה של העילה הראשונה שבסעיף 80 לחוק העונשין, לפיה לא היה יסוד לאשמה, מוגבלת ומתחמת לאותם מקרים מיוחדים שבהם הוכח כי העמדת הנאשם לדין לקתה באי סבירות בולטת בהפעלת שיקול הדעת של רשויות התביעה בכל הקשור לבחינת ולהערכת חומר הראיות שעל בסיסו הוגש כתב האישום. בגדר זאת נפסק, כי שיקול הדעת של רשויות התביעה הוא רחב, ולכן התערבותו של בית המשפט בשיקול דעתן תהיה מצומצמת ונדירה ביותר והיא שמורה למקרים בהם מלכתחילה לא היה בידי המאשימה להוכיח פרטים מרכזיים באישום (רע"פ 6402/12 אלוחידי נ' מדינת ישראל, מיום 5.9.2012, פורסם באתר נבו).

עוד נקבע בפסיקה, כי על בית המשפט לבחון האם היו בידי התביעה ראיות לכאורה או שלפי חומר הראיות היה צריך להסיק מלכתחילה שהזיכוי צפוי מראש (ע"פ 7826/96 ריש נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(1) 481 (1997); ע"פ 1109/09 שיבלי נ' מדינת ישראל, מיום 4.1.2010, פורסם באתר נבו). ויודגש, זיכוי של הנאשם כשלעצמו אין בו כדי להצביע על כך שההחלטה להעמידו לדין הייתה מלכתחילה בלתי סבירה (ע"פ 5923/07 שתיאוי נ' מדינת ישראל, מיום 6.4.2009, פורסם באתר נבו, להלן "עניין שתיאוי").

12. ולענייננו - בתום פרשת התביעה המבקש הגיש בקשה לזכות אותו בדיון מהטעם שאין להשיב לאשמה. ביום 23.9.2014 בית המשפט החליט לדחות את הבקשה וקבע כי ראיות התביעה מקימות תשתית ראייתית לכאורית להרשעתו בעבירות המיוחסות לו. וכך נקבע בנדון:

"בחינת טענות הצדדים והראיות אשר הובאו עד כה מטעם המאשימה מלמדת על קיומן של ראיות לכאורה להרשעת הנאשם 1 (המבקש בבקשה דנן) בעבירות המיוחסות לו. די אם אפנה לצורך כך לעדותה של עדת התביעה מס' 2 ולתקליטור ת/17 שבו הנאשם 1 קשר את עצמו לתעודות נשוא כתב האישום - שהן תעודות 'מגיש עזרה ראשונה' שהונפקו כנגד תשלום ומבלי שבעליהן יעברו קורס עזרה ראשונה - כמי שהנפיק את התעודות והיה אחראי להנפקתן, וקשר את עצמו לנאשם 2 (ניזאר) אשר מסר את התעודות הלאה. למעלה מכך, בהודעות שנגבו מהנאשם 2, ת/2 - ת/3, ומדו"ח העימות בין הנאשמים ת/4, טוען הנאשם 2 כי נאשם 1 ידע כי מדובר במסירת תעודת מבלי שהסטודנטים לומדים קורס עזרה ראשונה. אמנם פרשת ההגנה טרם החלה ולכן אין בידי כרגע לקבוע ממצאים ביחס לקבילות ראיות אלה או למשקל שניתן לייחס להם, ברם לצורך בירור השאלה שבמחלוקת לא ניתן להתעלם מהודעותיו של הנאשם 2 ככאלה שאף הן מבססות לכאורה את אשמתו של הנאשם 1".

הנה כי כן, בתום פרשת התביעה וטרם שמיעת פרשת ההגנה, בית המשפט מצא כי מכלול הראיות אשר הוצגו מטעם המשיבה מקימות תשתית ראייתית ראשונית להוכחת העבירות שיוחסו למבקש בכתב האישום.

בהתאם לאמור, לא שוכנעתי כי ההחלטה בדבר הגשת כתב אישום הייתה בלתי סבירה.

13. יתרה מזאת, בשלב הטרם משפטי התובע נדרש להעריך סיכויים וסיכונים על בסיס החומר שלפניו בטרם זה עבר את משוכות החקירה הנגדית, הראיות שכנגד ושיקול הדעת השיפוטי. לפיכך, קביעות ומסקנות הנוגעות לחומר ראיות נסמכות במובהק על הערכה עובדתית ומשפטית ומעצם טיבן תיתכנה לגביהן עמדות והערכות שונות (עניין שתיאוו; וכן בג"צ 11221/05 **נאסר נ' היועץ המשפטי לממשלה**, מיום 19.4.2007, פורסם באתר נבו).

נוכח כך, אין לייחס משמעות או משקל לעמדתו של החוקר טויזנר, אשר סבר בניגוד לעמדתו של הפרקליט שטיפל בתיק, כי אין מקום להעמיד את המבקש לדין.

14. על יסוד האמור לעיל, אני קובעת כי נכון למועד הגשת כתב האישום הייתה בידי המשיבה תשתית ראייתית מספקת להגשת כתב אישום נגד המבקש; ההחלטה על הגשת כתב אישום הייתה סבירה ושירתה את האינטרס הציבורי; ואילו זיכוי של המבקש התאפשר רק בתום שמיעת הראיות.

אשר על כן, אני דוחה את הבקשה לתשלום פיצויים והוצאות מכוח העילה הראשונה שבסעיף 80 לחוק העונשין.

דיון בעילה השנייה - נסיבות המצדיקות פסיקת פיצויים:

15. המבקש טען בבקשתו כי נאלץ להוציא הוצאות רבות לניהול הגנתו, הוצאות שידו לא הייתה משגת לעמוד בהן, ולכן שילם את שכר הטרחה לעורך דינו (הקודם) באמצעות ביצוע עבודות שונות עבורו וכן באמצעות תשלום סכום מסוים מפיצוי שנפסק לו בהליך אחר.

כמו כן נטען, כי התחקיר של תכנית 'כלבוטק' שודר בערוץ 2 בשנת 2007, חקירתו במשטרה התקיימה בשנת 2008, כתב האישום הוגש רק בשנת 2011, ואילו הכרעת הדין ניתנה בשנת 2015. בתקופה זו נגרם לו עינוי דין משמעותי והוא סבל מנזקים שונים. כך למשל, כל הקשרים העסקיים שהיו לו עם גופים שונים הופסקו, הן בשל פרסום התחקיר בטלוויזיה והן בשל הגשת כתב האישום, ומטעם זה ממש לא הצליח להשתלב בעבודה אחרת. כמו כן, פרסום התחקיר וניהול ההליך הפלילי גרמו לפגיעה בשמו הטוב, לעוגמת נפש ולמצוקה נפשית גדולה עד כדי ניסיונות אובדניים, כמתואר במסמכים הרפואיים שצורפו לבקשה.

במענה לכך טענה המשיבה, כי המבקש לא הוכיח את טענותיו משום שלא תמך את בקשתו בתצהיר לאימות העובדות העולות ממנה. לגופו של עניין נטען, כי המבקש לא ביסס את טענותיו, ובכל מקרה

זיכוי בהליך הפלילי אינו מקים עילה לפסיקת פיצויים.

16. אקדים את המאוחר ואציין, כי לאחר ששקלתי טענות הצדדים, נחה דעתי לדחות גם חלק זה של הבקשה.

ראשית כל יצוין, כי חרף האמור בתגובת המשיבה, המבקש לא תיקן את מחדלו ולא הגיש תצהיר מטעמו לאימות העובדות הכלולות בבקשתו, כמתחייב מהוראות התקנות אשר מחילות את תקנות סדר הדין האזרחי על הדיון בבקשות מסוג זה.

על אף האמור, אדון להלן בטענות המבקש לגופו של עניין.

17. כידוע, הזכות לתשלום פיצויים והוצאות לפי העילה השנייה שבסעיף 80 לחוק העונשין אינה זכות מוחלטת אלא עניין שבשיקול דעתו של בית המשפט. עילה זו חולקה בפסיקה לשלושה סוגי נסיבות: הראשון, נסיבות שעניין הליכי המשפט בהן נבחנת התנהלות התביעה, הנאשם ויתר הגורמים המעורבים בהליך, כגון אם המאשימה פעלה בזדון, או שמלכתחילה לא היה אינטרס ציבורי בהעמדת הנאשם לדין, קיומם של מחדלי חקירה, והאם נגרם לנאשם עיוות דין חמור; הסוג השני קשור לאופי זיכוי הנאשם; הסוג השלישי נסב על נסיבותיו האישיות של הנאשם, כגון השפעת ההליך על בריאותו, על התא המשפחתי שלו, על מצבו הכלכלי, וכן על השאלה אם נגרם לו סבל חריג ועיניו דין חמור (ראו עניין שתיאוו).

18. בנסיבותיו של המקרה דנן לא מצאתי פגמים בהתנהלות היחידה החוקרת או התובעת, וגם המבקש לא טען בנדון טענות של ממש. יתרה מזאת, בהינתן הדעת לתשתית הראייתית הלכאורית שהייתה בידי המשיבה, האינטרס הציבורי הצדיק בזמנו הגשתו של כתב אישום נגד המבקש.

כמו כן, לא התרשמתי מעיניו דין חריג שנגרם למבקש בעטיו של ההליך המשפטי שאומנם נמשך כארבע שנים, אך זאת בשל מגוון סיבות שמרביתן לא נובעות מהתנהלות המשיבה. אעיר לעניין זה, כי מעת לעת הוגשו לתיק בקשות דחיה, רובן מטעם ב"כ המבקש.

כמו כן, הזמן שחלף מתחילת החקירה במשטרה ועד להגשת כתב האישום היא אומנם ארוכה, אך אין לומר כי היא קיצונית או בלתי מידתית.

כך או כך, כל הצדדים ניהלו את המשפט בצורה עניינית ופעלו לקידום ההליך בצורה יעילה ומקצועית.

לפיכך אני סבורה, כי מכלול הנסיבות הקשורות בניהול המשפט אינו מצדיק פסיקת פיצויים או הוצאות למבקש.

19. אשר לתוצאותיו של ההליך - כזכור, בית המשפט זיכה את המבקש מחמת הספק, לאחר שנקבע כי המשיבה לא עמדה בנטל להוכיח את אשמתו מעבר לכל ספק סביר.

בית המשפט העליון קבע בהקשר זה, כי זיכוי של נאשם שישב במעצר ונשא בהוצאות כספיות לניהול משפטו, הם תנאים הכרחיים לפסיקת פיצוי או שיפוי, אך אין הם תנאים מספיקים, ועל נאשם שיצא זכאי בדינו להוסיף ולהוכיח נסיבות המצדיקות כי יזכה בסעד שכזה (ע"פ 4466/98 **דבש נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(3), 73 (2002), להלן "**עניין דבש**"). כמו כן נקבע בעניין דבש, כי יש בסיס מוצק להביא בגדר הנסיבות הרלוונטיות לצורך דיון בבקשה לפסיקת פיצוי או שיפוי את טיבו של הזיכוי. בעניין אחר קבע בית המשפט העליון, כי כאשר מדובר בזיכוי 'טכני' או זיכוי מחמת הספק, יהווה הדבר שיקול מרכזי נגד פיצוי של הנאשם (ע"פ 700/00 **טוויל נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(4), 450 (2002)).

מעבר לכך, בהכרעת הדין בית המשפט עמד על הפגמים שנפלו בהתנהלותו של המבקש - פגמים שאומנם לא הספיקו להרשעתו בדין - ברם אין ספק כי לא ניתן להתעלם מהם לצורך הדיון בבקשה דנן. להמחשת הדברים אביא להלן קטעים מתוך הכרעת הדין בכל הקשור להתנהלותו הקלוקלת של המבקש:

"ברור שהנאשם 1 (המבקש), כבעל רישיון להנפקת תעודות מסוג זה, נדרש לסטנדרט התנהגות גבוה על מנת להבטיח כי מקבלי תעודה של מגיש עזרה ראשונה אכן זכאי ומוסמך לקבלה. ברור גם, שאפילו הנאשם 1 מכה כיום על חטא ומתחרט על כך שלא בדק בעצמו ולא חקר את הנאשם 2 בכל הקשור לקיום הקורס ויתר התנאים טרם הנפקת התעודות לתחקירניות".

ובהמשך:

"בנסיבותיו של המקרה דנן, ניתן לומר רבות על הפסול שבהתנהלותו המקצועית והעסקית של הנאשם 1 (המבקש), שהיא בעיניי מקוממת לנוכח האדישות והזלזול שהפגין בכל הקשור להקפדה על נורמות התנהגות תקינה כבעל רישיון לעסוק בנושא, אך בין כך לבין המסקנה כי המאשימה הוכיחה את יסודות העבירה של קשירת קשר בין הנאשמים כדי להונות את הציבור- המרחק הוא גדול".

על יסוד האמור לעיל, אני סבורה כי סוג הזיכוי ושאר הנסיבות שפורטו לעיל, אינם מצדיקים פסיקת פיצויים או הוצאות למבקש.

20. אשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם - המבקש טען כי בגין ניהול ההליך הפלילי הוא נאלץ לשלם שכר טרחה לבא כוחו בסכום של 114,000 ₪, בעיקר באמצעות שווה כסף על יד ביצוע עבודות שונות וחלק מסוים מתוך פיצוי שנפסק לו בתיק אחר. כמו כן, נגרמו לו הפסדים כלכליים גדולים עקב ניתוק הקשרים

העסקיים עמו בעקבות שידור תכנית התחקיר בערוץ 2 ובעקבות ההליך הפלילי. לצד הנזקים הכלכליים נגרמה לו עוגמת נפש ומצוקה נפשית גדולה שהביאה אותו לניסיונות אובדניים, כמתואר במסמכים הרפואיים.

המבקש לא צירף לבקשתו תצהיר לאימות העובדות המפורטות בה, בפרט בכל הנוגע לגובה הנזק ולשאלת הקשר הסיבתי בין הנזקים הנטענים לבין ניהול ההליך הפלילי נגדו. ויודגש בהקשר זה, כי המבקש עצמו מציין כי נזקיו הם תולדה של גורם אחר בנוסף למשיבה, וזאת בשל שידור התכנית בטלוויזיה והחשיפה השלילית שפגעה בשמו הטוב ובמוניטין העסקי שלו.

הבחנה זו בין שני 'גורמי הנזק' מקבלת משנה תוקף לנוכח העובדה כי עפ"י המסמכים הרפואיים שצורפו לבקשה ניכר כי המצוקה הנפשית החלה זמן רב לפני הגשת כתב האישום, וככל הנראה בעקבות פרסום התכנית ולא בעקבות ההליך הפלילי (מסמך רפואי שרשום בכתב יד הוא משנת 2008, כשלוש שנים לפני הגשת כתב האישום, ואילו מסמך אחר הוא משנת 2009, היינו שנתיים לפני הגשת כתב האישום).

מעבר לכך, המבקש צירף מסמכים שנערכו על ידי בא כוחו הקודם בדבר העסקתו במשרדו, ברם אין בהם כל התייחסות לקשר בין שכר העבודה לשכר הטרחה של עורך הדין.

לסיום, אשוב להדגיש את מסקנתי, כי לא מצאתי דופי בהתנהלותן של היחידה החוקרת ושל התביעה. מנגד, הכרעת הדין כללה התייחסות ברורה לגבי התרשלות המבקש באופן הפעלת עסקו והתנהגותו הקלוקלת בנסיבות העניין, ולכן ברי כי למבקש הייתה תרומה משמעותית, אם לא מכרעת, לתחושת העוול שהוא מעלה בבקשתו.

21. מכל המקובץ לעיל שוכנעתי שאין הצדקה לפסיקת פיצויים או הוצאות למבקש.

אחרית דבר:

22. אני מורה על דחיית הבקשה לתשלום פיצויים והוצאות.

23. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

המזכירות תמציא העתקים מההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, י"ט סיוון תשע"ז, 13 יוני 2017, בהעדר הצדדים.

